

AMANDINE

Een toneelspel in twee delen

door

DIRK MEESENS

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V. – 2000 Antwerpen

Tel: 03 366 44 00

E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **AMANDINE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **DIRK MEESENS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2025/0220/021
ISBN 9789038518053

Copyright: © 2025 Toneelfonds J. Janssens bv

Internet: www.toneelfonds.be
E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Tekst- en datamining voor gebruik en training van kunstmatige intelligentie is uitdrukkelijk niet toegestaan. All rights reserved, including those for tekst- and datamining for AI training and similar technologies

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij **TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen**

Telefoon 03 366 44 00

Website: www.toneelfonds.be

Email: rechten@toneelfonds.be

IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:

Aankoop van minimaal 15 tekstboekjes bij de uitgever.

Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.

Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.

U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):

1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens

2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten NEDERLAND: I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten, Postbus 363, 1800 AJ Alkmaar Telefoon (072) 5112135 – info@ibva.nl. Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONAGES

(22 spelers)

AMANDINE VAN GANSBEKE 1, kind

AMANDINE 2, adolescente

AMANDINE 3, volwassen

AMANDINE 4, oud

WANTJE, Johannes Van Gansbeke, Amandines oude vader

ADOLF DAENS, priester, vriend van Wantje

MARIA KRIK, Amandines jonge moeder

MEID, Wantjes meid (Eufrasie)

MICHEL, pachtboer van Wantje

DRIES MEERT, flierefluter, Amandines stiefvader

RIEKES DEN DAVER, landloper-filosoof

NON, Mamère, "Dame de Marie"

MARIETTE, boerin, vrouw van pachter Michel

GUST, violist, zoon van Michel en Mariette

GILBERT VAN DE MEERS, nonkel van Raymond

RAYMOND VAN DE MEERS (jong), Amandines vriend

DOKTER LUC

RAYMOND VAN DE MEERS (volwassen), Amandines man.

HENRI VAN DE MEERS, haar oudste zoon

LOUIS VAN DE MEERS, haar jongste zoon

SERGEANT VERGAUW, handelsreiziger

PATER SUPERIOR

EERSTE DEEL

Scène 1

(Er is een familiefeestje aan de gang, anno 1975-80, te zien aan de kledij. Er wordt druk gepraat, gelachen, gedronken. Een mix van typische, herkenbare muziek uit die periode. Amandine 4 zit op het voorplan. Ze staart nietsziend voor zich uit. Zij heeft geen deel aan het gebeuren. De familieleden gaan één voor één of per twee-drie af. Amandine wordt als laatste, aan iemands arm weggeleid.)

Scène 2: Café – Zondag na de mis

(Na het familietafereel hebben Wantje van Gansbeke en Adolf Daens aan een cafétafeltje plaatsgenomen. Amandine 1, stralend wit, hinkelt met enkele armtierige kameraadjes. Een volkswrouw komt bij het tafeltje. Daens praat met haar. Wantje stopt haar iets toe.)

WANTJE: Zeg Dolf, gij roept dat zeker af van de preekstoel, dat wij hier elke zondag zitting houden en geld uitdelen aan wie er om vraagt. Er spreken er ons hier elke week meer en meer aan.

DAENS: Ken doen jong, ik hoor dag in dag uit overal miserie vertellen, maar hier zijt gij er bij en ...

WANTJE: En kan ik direct toeschieten

DAENS: Awel ja, als ge 't zo wilt zeggen, ja. 'k Heb zelf geen nagel om aan mijn gat te krabben. Ik doe niets anders dan deuren plat lopen om te bedelen en 's zondags, hier, met u... voor één keer dat ik geen schoon woorden moet geven, dat we direct iets kunnen doen. Een druppel op een hete plaat, maar ... merci Wantje jong, ik doe daar niet onnozel over, 'k ben blij dat ge hier zijt. Ge zijt een goede mens.

WANTJE: Gij hé Dolf, weet ge wat gij in feite zijt?

DAENS: Zegt gij het maar.

WANTJE: Een socialist.

DAENS: Ha ha, als dat een socialist is dan ben ik er één, met veel plezier, maar met dat verschil dat een socialist god noch gebod wil kennen, nooit een kerk van binnen ziet, terwijl ik handel in opdracht van, en tot grotere eer en glorie van onze heilige moeder de katholieke kerk en onze lieve heer Jezus Christus.

WANTJE: Ho ho meneer de paster, zo niet beginnen hé. Ge weet dat ik geen socialist ben, maar met uw moeder de heilige kerk en haar wetten en sacramenten moet ge bij mij ook niet afkomen. Ge kent mij.

DAENS: Van sacramenten gesproken. Ge doet mij aan iets denken. 'k Zal u iets vertellen over 't sacrament van de biecht.

WANTJE: Helaba Dolfken, moogt gij dat wel doen?

DAENS: Tegen u wel, en daarbij, 'k noem geen namen.

WANTJE: Allez vooruit, wie heeft er nu haar man weer horentjes opgezet?

DAENS: Nee jong, 't was een kind. Een meisje, van een jaar of tien schat ik. Ze was van haar moeder naar haar nicht gestuurd, een boerin, met de vraag of ze hen een brood wilde verkopen. A maar meiske toch, had de boerin gezegd, wij hebben zelfs niet genoeg brood voor onszelf. A ja, had dat kind gezegd, maar wij komen van zover en 't is zo koud. Mogen we ons eerst wat warmen voor we terugkeren naar de stad. Dat kon de boerin niet weigeren en ze liet hen in de keuken. Daar lag een karrewiel van een boerenbrood met een groot mes ernaast. Als de boerin even de keuken uit was had het meisje voor zichzelf en haar klein zusje een vingerdikke boterham afgesneden, in haar schort gepropt en het hazenpad gekozen. En dat, mijn beste Johan, kwam ze biechten.

WANTJE: O de smerige dievegge. En jij kerkelijke vader, wat hebt ge haar daar voor penitentie voor gegeven? Minstens een paar rozenkransen, durf ik wedden.

DAENS: Ja Wantje jong, zo iets kunt ge natuurlijk niet zo laten. Ik heb haar dus twee weesgegroeten gegeven, één voor haar en één voor haar klein zusje

WANTJE: Gij farizeeër!

DAENS: En 'k heb er haar bij gezegd dat ze toch voorzichtig moet zijn dat ze niet in haar vingerkes snijdt met dat groot mes, moest het nog eens voorvallen?

WANTJE: Dolf, ge zijt een schijnheiligaard, gelijk al uw soortgenoten. Maar nu heb ik honger. Wat denkt ge ervan om een brokske te gaan eten? Gaat ge mee naar De Borze? Ik trakteer.

DAENS: Nee merci, 't is vriendelijk, maar ik word bij onze Pieter verwacht.

WANTJE: Ha, niks boven de familie hé nonkel Dolf. Amandientje

AMANDINE: Ja papa.

WANTJE: Gij hebt zeker ook honger gekregen van al dat spelen?

AMANDINE: Ja papa.

WANTJE: Gaan we naar De Borze?

AMANDINE: Jaaa. Joepie.

WANTJE: Is 't geen schatje!? Dat houdt een mens jong, zie Dolf, maar daar kunt gij niet van meespreken natuurlijk.

DAENS: En gij gelooft dat. 'k Ga direct eens kijken naar onze Pieter zijn klein mannen.

WANTJE: Ah goed. Allez de groeten daar, nonkel Dolf. Smakelijk.

DAENS: Smakelijk. Dag Amandientje. Tot volgende week.

AMANDINE: Dag nonkel Dolf. Tot volgende week.

Scène 3: Kasteeltje – Zondagmiddag

MEID: Allez, 'k zal dan maar afruimen en aan de afwas beginnen zeker.

MARIA: Mmm...

MEID: Dat is nu eens altijd 't zelfde. Hoe kan een mens hier eer halen van haar werk? De ene keer komen ze het pikken voor het klaar is, de volgende keer laten ze er mij mee zitten.

MARIA: 't Is zondag hé.

MEID: En dan? Kunt gij er staat op maken?

MARIA: Dat ben ik al lang afgeleerd.

AMANDINE: Dag Moeke.

WANTJE: Dag Moeke, dag Eufrazieke.

MEID: Wie we daar nog hebben. 't Is allemaal al koud hoor.

WANTJE: Dat is absoluut niet erg meisje. Wij hebben al gegeten. Dat van u eten we vanavond wel op.

MEID: Koud?

WANTJE: Koud of warm, we zien wel. We zullen wel honger genoeg hebben want we hebben nog veel werk. Hé Amandientje. Eerst bij Michel, zien hoe 't met die kalving zit. Kom Amandientje ander kleedje aan en de baan op. (af)

MEID: En dat hij die kleine overal mee naartoe sleurt. Is dat een goed gedacht voor een jonge juffer.

MARIA: Daar breek ik mijn hoofd al lang niet meer over.

MEID: Dat zoudt ge nochtans beter doen. Hij is dat kind aan 't bederven.

MARIA: Eufrazie, bemoeit er u niet mee. Ken uw plaats.

MEID: Pardon hé zeg. Ik ken mijn plaats goed genoeg, maar dat ik dat nu net uit uw mond moet horen, madame Maria van 't kasteeltje.

MARIA: Dat laatste wil ik niet gehoord hebben.

MEID: Nog eens pardon, Maria, 't zijn gelijk ge zegt mijn zaken niet, maar kom niet wenen hé. Kom mij niet zeggen dat ik u niet verwittigd heb.

MARIA: Alsof ik daar iets aan kan veranderen. 't Is niet omdat hij met mij dat kind heeft en daarom, en alleen daarom, met mij getrouwd is dat hij nu naar mij gaat luisteren. Een oude vos leert ge zijn streken niet zomaar af. Hij doet heel dagen zijn goesting, gaat en komt als hij goesting heeft, eet wat en wanneer hij goesting heeft. Diegene die die mens kan veranderen moet nog geboren worden.

MEID: Kind toch, dat weet ik wel. Dat was zo niet bedoeld.

MARIA: Maar die gaat dat niet lang meer trekken hoor. Als hij zo voortdoet met geen second stilzitten gelijk ene van drie maal zeven, stuikt hij er vroeg of laat bij. Hij heeft het nu al aan zijn hart.

MEID: Ge hebt gelijk. Wij gaan hem niet temmen. Misschien is 't nog best dat hij hier niet hele dagen in onze weg loopt. En met uw kleine moet ge eigenlijk ook niet inzitten. Die zullen de nonnekes wel manieren leren. Allez, 'k ga hun eten uit de weg zetten voor de kat.

Scène 4 – Boerderij

WANTJE: Goeie dag, Michel.

MICHEL: Patron. Dag juffrouw.

AMANDINE: Dag boer.

WANTJE: En Michel, hoe staat er mee?

MICHEL: Geen verandering, Patron. 'k Denk niet dat het nog voor vandaag zal zijn.

WANTJE: We zullen direct eens kijken, kom. Ga jij ondertussen wat met de kindjes spelen, Amandine?

MICHEL: Gelijk ik zeg, patron, der is geen haast bij hoor. 'k Zou u eigenlijk eens over den Dries willen spreken.

WANTJE: Dries? Wat is 't nu weer?

MICHEL: 't Spijt mij dat ik het moet zeggen Patron, en ge weet dat ik u graag dat plezier doe om hem binnen te pakken, maar 't is echt geen cadeau die ge mij gegeven hebt.

WANTJE: 'k Weet dat ge er niet veel aan hebt Michel, maar wij houden hem tenminste van 't straat. 'k Heb het zijn vader zaliger beloofd.

MICHEL: Ja ja, maar 'k heb hem gisteren toch weer een ferm pak rammel moeten geven. Hij was zijn pijp aan 't roken in de hooischuur en als onze Gust hem zei dat hij ze uit moest doen, stak hij ernaar met zijn riek, nondedju. 't Is maar, de keer dat ik mij niet meer kan inhouden en er komen accidenten van...

WANTJE: Ge hebt gelijk Michel. Als hij ernaar vraagt klopt ge er maar op. Die kalving is dus nog niet voor direct, zegt ge. Awel dat is dan goed. Als ge ons voor iets vandoen hebt stuurt ge maar iemand. Kom Amandine, dan gaan we maar eens verder. We moeten nog op een paar plaatsen zijn vandaag. De boerenstiel hé Michel. Tegen u moet ik dat niet zeggen.

MICHEL: Nee Patron. Als boer hebt ge nooit gedaan. Nog een goede zondag verder, en spreek den Dries eens aan als 't past alstublieft.

WANTJE: Ge moogt gerust zijn Michel. Gij ook een goede zondag verder. De groeten aan Mariette en de kinderen.

MICHEL: Dag juffrouw Amandine.

AMANDINE: Dag boer.

Scène 5: Kasteeltje – Haard - Zondagavond

(Voor de haard: Amadine naast Wantje, Dries Meert dicht bij Maria, de meid, Riekes den Daver.)

RIEKES: En dat hadden die Oostenrijkers nooit verwacht natuurlijk, dat ze daar zo rap zouden geweest zijn. Kunt ge u dat voorstellen juffrouw Amandine? Drie dagmarsen, dat is van 's morgens tot 's avonds marcheren, van hier tot in Brussel, zonder hun bottinen één keer uit te trekken, juist op tijd om de Oostenrijkers de rammeling van hun leven te geven. Er zijn er maar een paar kunnen vluchten om te gaan voortvertellen wat voor een kastaar die Napoleon wel was. Austerlitz. Gaat ge dat onthouden Amandinneke. Austerlitz. Als ge dat tegen een Oostenrijker zegt, doet hij in zijn broek.

WANTJE: Natuurlijk kan ze dat onthouden. Ons Amandine is altijd de eerste van de klas.

DRIES: Bij de nonnen zal ze daar niet veel mee kunnen doen, denk ik, met Austerlitz.

Zeg eens Amandine, leert gij daar ook over de oorlogen van keizer Napoleon.

AMANDINE: Niet van keizer Napoleon, maar wel van koning David en koning Salomon.

RIEKES: Wie?

WANTJE: Dat is wat anders dan Austerlitz Riekes, jongen. Dat is gewijde geschiedenis. Dat staat allemaal in de bijbel. 't Wreedste boekje dat er bestaat. Daarin wordt er nogal wat meer gevochten dan bij Napoleon en als 't op ge weet wel wat aankomt, zoudt gij met al uw praat rap rode oortjes hebben.

RIEKES: Awel merci.

WANTJE: En nu gaan wij u bedanken voor dat schoon verhaal. Wij moeten er morgen vroeg uit voor de vroegmis. Hé Amandientje.

MEID: Ge moogt gerust zijn. En wie moet er nog vroeger op om voor de boterhammen te zorgen.

AMANDINE: Als ge op tijd zijt. Wij horen u alle dagen snurken tot op de gang. Hé papa.

MEID: Zeg

RIEKES: Ja Eufrazie kind, als ge een dagske ouder wordt hé.

MEID: Spreek voor uzelf gij. Gij moet eerst jenever ruiken voor dat ge uit uw nest komt.

RIEKES: Dat heeft niets met jenever te maken. Dat is gewoon omdat ik een filosoof ben.

WANTJE: Tja...

RIEKES: Ja, ja een filosoof, dat ben ik. Er zijn mensen die gemaakt zijn om te werken en er zijn er die niet gemaakt zijn om te werken. Edelman, bedelman, dokter, pastoor...

WANTJE: Zo had ik het nog niet bekeken. Ik ben dus bij diegenen die gemaakt zijn om te werken. Ik doe niets anders. En mèt plezier. Ik ben de best betaalde boerenknecht die er bestaat.

RIEKES: Gij patron, gij zijt een uitzondering. Gij zijt niet gemaakt om te werken, maar ge doet het graag. Gij amuseert u. Gij zijt een artiest, een levenskunstenaar.

WANTJE: Wel, hebt ge van uw leven. Eén ding is zeker, gij zijt een filosoof. En gij Dries, wat zijt gij voor iemand? Gemaakt om te werken of niet? Hoe bevalt de boerenstiel u?

DRIES: Ach patron, ge kent dat hé. Ik zeg niet dat ik niet gemaakt ben om te werken, maar de Michel kan een mens nogal achter zijn voden zitten.

WANTJE: 'k Heb ervan gehoord. Een wroeter, die Michel.

DRIES: Zeg maar een slavendrijver.

RIEKES: Allez, allez...

DRIES: Gij moet zwijgen, meneer de filosoof. Gij hebt van uw leven nog geen klop gedaan.

RIEKES: Ik steek dat toch niet weg. En gij? Wat zoudt gij liever doen?

DRIES: Gelijk gij, verhalen vertellen aan de mensen, maar geen oude zoals over Napoleon, waar geen mens nog iets aan heeft. Neen, dingen die juist gebeurd zijn, waar de mensen 't fijn willen van weten, zoals ze in de gazetten schrijven. Ik zou dat op de markt doen of op de kermis, waar veel volk bijeen is, waar de

mensen tijd hebben om naar mij te luisteren en geld op zak om mij te betalen.

WANTJE: Jawadde Dries jong, dat zijn nog eens plannen zeg.

DRIES: Meer nog, ik zou 't plezant maken voor de mensen. Ik zou 't zingen.

RIEKES: Dat weten we, dat gij kunt zingen. Kom laat eens iets horen.

DRIES: Tuttut, Amandine moet gaan slapen heeft de Patron gezegd.

AMANDINE: Toe Dries, zing eens.

MEID: Allez vooruit, we zijn curieus.

WANTJE: Awel 't is goed. Eén lied, uit het leven gegrepen, het levenslied. En dan smijt ik u buiten.

(Dries zingt.)

(Licht uit/Aan.)

Scène 6: DVM

NON: Voilà, ik heb hier de gecorrigeerde rédactions, "Dimanche, le jour du seigneur". Ik moet zeggen dat ik een paar heel mooie werkjes gelezen heb. De Franse taal werd niet altijd even correct gebruikt, maar daarvoor zijn we hier nietwaar, daar zullen wij op tijd en stond de nodige aandacht aan besteden tijdens onze lessen grammaire.

Nu wil ik eerst en vooral deze erekaart overhandigen aan mademoiselle Juliette de Betune, voor de vrome wijze waarop zij dit gezegend onderwerp heeft behandeld. Zij heeft terecht beklemtoond dat het hoogtepunt van de dag des heren de hoogmis is en zelfs de moeite genomen om het grootste deel van haar werk te wijden aan de inhoud van het sermoen van meneer de deken.

Alstublieft Juliette, proficiat en doe zo verder.

Een zeer goede les bij deze rédaction is dat men eerst zeer goed over het opgegeven onderwerp moet nadenken alvorens te beginnen schrijven. Er zijn hier mensen aanwezig die niet schrijven over de zondagsplicht, maar over zonden tegen de regel, de dag des heren zult gij eren. Amandine Van Kansbéék, als gij op de dag des heren bij de boeren gaat werken, dan moet gij dat niet in een rédaction schrijven, maar gaan biechten.

Herbeginnen en nu schrijven over wat ik gevraagd heb!

Dan gaan wij nu verder met de les over de zondagsplicht. Waar waren wij gebleven? Iedereen moet, op straffe van doodzonde naar de zondagsmis, behalve enkele categorieën van mensen. Wie kent deze categorieën?

Ha, Van Kansbéék, hebt gij dan toch iets onthouden van de vorige les?

AMANDINE: De socialisten, ma mère, en de filosofen.

NON: Van Kansbéék! Dat is godslasterlijk. Dàt zult gij biechten. Maar ik weet het, gij doet dat expres, omdat gij denkt dat dat toch geen kwaad kan, dat gij toch de slimste zijt en de primus inter paris zult zijn met de proclamatie. Maar nu zijt gij te ver gegaan. Vooruit, ga het maar vertellen aan mère supérieure wie gij genoemd hebt in de plaats van de zieken, de ouden van dagen en de kinderen die de heilige eerste communie nog niet ontvangen hebben.

Scène 7: Boerderij

WANTJE: Wablieft? Gestraft? Gij? Waarom?

AMANDINE: Ik had de socialisten gezegd.

WANTJE: De socialisten?

AMANDINE: Ja de socialisten en de filosofen. Ma mère vroeg wie niet naar de heilige mis moest.

WANTJE: Wie niet naar de heilige mis moet?! En jij hebt gezegd...

AMANDINE: De socialisten en de filosofen.

WANTJE: De socialisten en de filosofen. Dat is een goei zeg. En de zuster kon er niet mee lachen?

AMANDINE: *(Guitig)* Neen.

WANTJE: Da's flauw van haar. Ze zou moeten weten dat haar kinderen op een ander ook iets kunnen leren. Gij hebt gisteren goed geluisterd naar nonkel Dolf en Riekes Den Daver. En als ze u daarvoor nog eens straft hé... Maar kom, genoeg over de nonnen voor vandaag. Wij gaan eerst eens kijken hoe 't met Michel zijn koe is.

(Mariette gilt achter de schermen.)

WANTJE: *(terwijl hij in de richting van het gegil loopt)* Hier blijven jij.

(Mariette komt op, in paniek, haar kleding bij mekaar houdend, ziet Amandine, vlucht een andere richting uit.)

(ranselt Dries) Onder mijn ogen uit jij. Zie dat ge hier geen voet meer op den hof zet, en op de mijne ook niet... Dat is nogal iets hé Amandientje, dat mensen zo vechten. Ze vinden altijd wel een reden. Nu was den Dries toch wel met Mariette aan 't vechten zeker. Zijn bazin dan nog. Zijn dat nu manieren? Tegen mij had hij niet zoveel goesting. Nog een geluk, want ge weet dat ik niet graag vecht hé.

AMANDINE: Ik ook niet.

WANTJE: Voilà, daar zijn wij twee veel te slim voor. Maar zeg, wat kwamen wie hier eigenlijk doen?

AMANDINE: Naar Michel zijn koe kijken.

WANTJE: Juist, en we kunnen hem direct ook vertellen dat Dries Meert geen boer is, maar een artiest. Ha Michel, een goeie dag.

MICHEL: Patron, juffrouw Amandine.

AMANDINE: Dag boer.

WANTJE: En Michel, hoe staat het met de kalving?

MICHEL: Precies niet voor direct, patron. Riekes Den Daver spreekt van een ezelsdracht.

WANTJE: Is Riekes hier ook al geweest? Ja, die kan 't weten natuurlijk. Dat is een filosoof, zegt hij zelf.

MICHEL: Een wat?

WANTJE: Een filosoof. Dat is iemand die van toeten noch blazen weet, maar 't zodanig kan expliceren dat zijn praat precies evangelie is.

MICHEL: A ja, juist. Echt de Riekes.

WANTJE: En weet ge wie er nog van zijn eigen zegt dat hij ook een filosoof is? Den Dries.

MICHEL: Den Dries?! Dat ziet ge van hier. Allez patron. Den Dries.

WANTJE: Ja, Michel jong, hij zegt het zelf. Maar weet ge wat? Een boerderij is geen plaats voor een filosoof. Zo een mens komt hier niet tot zijn recht. Weet ge wat ik ga doen. Ik ga hem bij Borremans presenteren, om in zijn fabriek te werken.

MICHEL: Dat zou een godsgeschenk zijn, patron, moest ik daar van af zijn. Maar moogt ge Borremans dat wel aandoen? Dat is toch een kameraad van u?

WANTJE: Ze zullen er daar bij Borremans hun plan wel mee trekken.

MICHEL: Dat moet ik eerst nog zien, Patron. 't Is geen simpele.

WANTJE: Dat zullen we dan wel zien, Michel. 'k Heb hem 't goede nieuws trouwens daarnet al verteld. Hij was wreed content. 'k Weet niet eens of hij nog de tijd genomen heeft om zijn zak te pakken. Zo haastig was hij om naar 't fabriek te gaan.

MICHEL: Mijn dag is goed, Patron. Die kan zelfs niet meer kapot moest er iets met mijn koe gebeuren.

WANTJE: Dat staat allemaal geschreven in de palm van ons Heer Zijn hand, Michel. Allez, verwittig ons als ge ons vandoen hebt.

MICHEL: Merci, patron. Dag juffrouw Amandine.

AMANDINE: Dag boer Michel.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

